

Chương 16

Bị Phỏng

Trong phòng làm việc, Trình Viện không con vẻ nhu hòa hay bốn cọt như ở nhà. Đây là một vẻ mặt khác hoàn toàn của anh..Ánh mắt sâu thẳm lạnh lùng..Uy nghiêm phong thái áp bức người đối diện...

Nhìn các tập tài liệu cấp dưới đưa vào..

Khuôn mặt góc cạnh chăm chú quan sát các chi tiết liên quan đến vụ án...

Cốc..cốc..

-" Vào đi "

Cánh cửa mở ra..Một chàng trai tuổi còn khá trẻ, cầm một túi nhỏ đưa đến cho Trình Viện..

-" Sếp.Đồ sếp đặt.Có rồi"

Trình Viện ngẩng mặt nhìn cậu ta,lấy ra từ chiếc túi, mở chiếc hộp nhưng màu đỏ ra xem là chiếc vòng bằng vàng trắng nhỏ nhắn xinh xắn, được điểm vào những cỏ ba lá và hình trái tim, trên mỗi hình trái tim được lồng vào những viên kim cương màu tím sáng lấp lánh..Rất đẹp.

Trình Viện nhếch môi rất vừa ý...Cất lại vào hộp, trân quý đem bỏ vào túi..Ngẩng mặt nhìn A Duận.

-" Cảm ơn.."

A Duận cười cười, nghiêng mặt tò mò nhìn anh..

-" Sếp.Đây là muốn tặng cho vợ à.Nhìn không ra sếp cũng rất nuông chiều phụ nữ nha.."

Trình Viện thu lại nụ cười nheo mắt nhìn cậu ta..

-" Vụ án tôi giao cậu điều tra đến đâu rồi.."

Vẻ mặt anh ta cứng ngắt, hai chân đứng thẳng, giơ tay lên chào rất nghiêm nghị..

-" Bây giờ tôi đi làm ngay.Chào sếp"

A Duận nhanh chóng chuồn đi..Trình Viện nhếch môi, cầm lấy hộp nhưng mở ra xem một lần nữa..Ánh nắng chiếu vào những viên kim cương trong veo thuần khiết như bảo bối của anh vậy...

Tan ca Trình Viện liền lái xe về nhà, muốn cho vợ yêu một bất ngờ..Vừa mở cửa ra người chào đón anh không phải Y Tịnh mà là Tần Tuyết Ngọc..

Nụ cười Trình Viện tắt ngấm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô ta, đang niêm nở tươi cười nhìn anh..

-” Sao cô lại ở đây..?”

Tần Tuyết Ngọc chỉ tay vào bếp..

-” Em qua đây học Y Tịnh nấu ăn..”

Trình Viện chau mày nhìn vẻ mặt vô tội của cô ta, lại thấy Trình Tâm từ trong bếp bước ra..

-” Cháu về rồi à..Mau thay đồ rồi xuống ăn cơm..Hôm nay rất nhiều đồ ăn..”

Nhìn qua Trình Tâm ánh mắt lại rơi lên người Tần Tuyết Mẫn nghiền ngẫm vài giây..

Lướt qua người cô ta đi vào nhà, hờ hững nhìn Trình Tâm.

-” Vợ cháu đâu?”

-” Haiz..mới về đã hỏi vợ..con bé trên lầu, lúc này nó bị phỏng.. cô út bảo nó lên sức thuốc rồi..”

-” Cái gì..?”

Trình Viện vừa nghe Y Tịnh bị thương, không giữ được bình tĩnh tiếng nói cao giọng, sắc mặt âm trầm đáng sợ làm Trình Tâm cũng phải bất ngờ...Muốn nói chỉ là phỏng nhẹ đã thấy Trình Viện chân dài sải bước lên lầu..

Trình Tâm bước đến cạnh Tần Tuyết Mẫn,nhìn theo bóng Trình Viện lăm lăm..

-” Khuôn mặt nó thật đáng sợ.Cũng may con bé phỏng nhẹ..Nếu có gì thật không biết nó còn ghê gớm cỡ nào..”

Nói rồi còn rùng mình một cái, sắc mặt Tần Tuyết Mẫn đứng kế bên vô cùng khó coi, hai tay nắm chặt vào nhau...

Y Tịnh vừa sức thuốc, đưa hai ngón tay bị dầu văng vào đỡ au lên miệng thổi thổi...

Nghe tiếng cửa mở, cô ngẩng mặt nhìn thấy Trình Viện bước vào sắc mặt vô cùng khó coi...Y Tịnh hốt hoảng định giấu tay bị phỏng ra sau, không ngờ Trình Viện rất nhanh nắm lấy tay cô, ngồi xuống bên cạnh..Lần trước khi cô thái cà chua

bị đứt tay, đã bị anh mắng cho một trận quyết không cho cô xuống bếp, một hai đòi thuê người giúp việc, cô phải nằng nịu ỉ oai anh mới thôi...Lần này lại bắt gặp cô bị phỏng bảo đảm anh sẽ nổi giận như lần trước..

Y Tịnh nhỏ giọng gọi anh..

-” Ông xã..”

Cô cảm nhận hơi thở anh nặng trĩu..

-” Không được xuống bếp nữa..”

Thái độ của anh làm Y Tịnh rất sợ, giọng nói đứt khoác, lạnh nhạt..Anh không còn vẻ bồn chồn đùa giỡn với cô như hàng ngày...

Y Tịnh lí nhí trong miệng vẫn còn muồn thương lượng..

-” Lần sau em sẽ chú ý hơn..”

-” Không được..”

Cô cảm nhận sự nhẫn nhịn trong lời nói của anh..

Y Tịnh cuối đầu không nói nữa..

Nhìn cái đầu nhỏ quyết không ngẩng lên muồn chống đối.Nhưng lần này anh sẽ không nhân nhượng..Thở dài xóc cô lên đặt lên đùi..Cầm bàn tay bị phỏng thổi thổi, lại nói..

-” Anh không muồn thấy em bị thương thêm bất cứ lần nào nữa cả.Anh rất đau lòng..”

Mũi Y Tịnh cay cay ngược mắt nhìn anh, Trình Viện mỗ lên môi cô, không có ý cười..

-” Không được cãi..”

Biết chẳng thể thay đổi ý định của anh..Y Tịnh cũng không cố làm mình làm mày nữa nhẹ gật đầu..

Trình Viện mỉm cười hài lòng hôn lên môi cô..

-” Ngoan.Ừm có này cho em “

Nói rồi anh lấy ra từ túi áo một hộp nhưng, nhanh tay mở ra, lấy chiếc lược tay, không đợi Y Tịnh có phản ứng..Anh đã đeo lên tay cho cô..mỉm cười hài lòng..

-” Rấy đẹp “

Làn da trắng mịn của cô càng làm nổi bật màu tím những viên kim cương sắc sảo.

Chiếc lược xinh xắn rất hợp với cô...

-” Em thích không?”

Béo lấy má cô vợ nhỏ, vẫn còn thần thờ sờ lên chiếc lắc, miệng hé mở chẳng nói nên lời..Nghe anh hỏi cô vội gật đầu, nhoẻn miệng cười thích thú..

-” Đẹp quá..Rất đẹp..”

Cô lắc lắc bàn tay, cỏ ba lá cùng ngôi sao rung rinh dưới ánh sáng vô cùng đẹp mắt..

Ngẩng mặt nhìn Trình Viện, mắt đen cười cong cong vô cùng đáng yêu..

-” Ông xã..Cám ơn anh..”

Trình Viện đưa mặt mình gần đến, Y Tịnh hiểu ý hôn lên môi anh liền mấy cái thiệt kêu..Trình Viện bật cười béo má cô cung nụng..

Một màn này đều được Tần Tuyết Mẫn đứng bên ngoài thấy rõ..Lúc Trình Viện bước vào không hề đóng cửa..Bàn tay bầu chặt lên tường, môi mím chặt, hít thở sâu,cô ta gõ vào cánh cửa mở tung..rồi bước vào..

-” Xin lỗi làm phiền.Cô út bảo tôi lên gọi hai người xuống dùng cơm.Đề thức ăn nguội..”

Y Tịnh gượng gạo muốn đứng dậy từ đùi Trình Viện.Ai ngờ anh đưa tay siết chặt lấy eo cô..

Y Tịnh gượng cười gật đầu..

-” Chúng tôi xuống ngay..”

Tần Tuyết Mẫn cười cười không nói gì, ánh mắt sống chết dán trên khuôn mặt của Trình Viện..

-” Ừ.Vậy Tôi xuống trước”

Nói rồi nhẹ nhàng xoay người ra ngoài còn giúp bọn họ đóng cửa lại...

P/s xin lỗi cả nhà nhé.Hôm nay ra tạm 1 chap..mình bận quá ko ra kịp..May cố gắng bùn nhé..

Chương 17

Em Sẽ Bù Đắp Cho Anh

Bữa tối diễn ra có chút gượng gạo..Trình Viện im lặng ngồi bên cạnh gấp đồ ăn cho Y Tịnh..

Trình Tâm ngồi với Tần Tuyết Mẫn, bà là người vui vẻ thích nói chuyện, lúc này chỉ biết ngậm đũa quan sát xung quanh không biết mở miệng làm sao...

Lại đưa mắt nhìn Tần Tuyết Mẫn..Hôm nay thật ra bà cũng đâu có ý định đến nhà Trình Viện.Về nước cũng đã lâu, trước khi về Mỹ bà muốn mua vài thứ cho chồng mình, nên rủ Tần Tuyết Mẫn đi shopping..Sau khi mua nhiều thứ..Tần Tuyết Mẫn bất ngờ đưa ra ý kiến rủ bà đến nhà cô ta chơi, còn nói nhà Trình Viện ở gần đó..Bà vừa nghe đã gật đầu ngay, tham quan nhà cô ta một chút mới sang nhà Trình Viện..Lúc đó Tần Tuyết Mẫn nói muốn nấu cơm tối nhờ Y Tịnh chỉ dẫn vài món, nên mới có cuộc gặp gỡ trên bàn cơm không mấy vui vẻ này.

Với Trình Tâm lối sống rất thoáng bà biết quan hệ lúc trước của Trình Viện và Tần Tuyết Mẫn..Nhưng với bà không yêu vẫn làm bạn với lại mọi chuyện đã qua lâu hóng gì Trình Viện đã có vợ..Nhưng sau giờ ngồi đây bà lấy thấy mọi chuyện không hề đơn giản như mình nghĩ...

Y Tịnh vừa ngưng chén cơm, Trình Viện đã múc chén canh đưa đến..Y Tịnh chu môi nhìn anh, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm lấy húp..Đây là thói quen từ thuở ban đầu, lập thành thói quen của hai người cho đến bây giờ..

Trình Tâm không ngờ Trình Viện thay đổi nhiều như vậy.Từ nhỏ bà đã biết rõ Trình Viện là người lạnh lùng vô tâm vô phết ra sau..Thế mà nhìn xem cách anh chăm sóc Y Tịnh thật khiến bà đã mở mang tầm mắt..

Cử chỉ ngọt ngào của hai người như kim châm chọc vào mắt Tần Tuyết Mẫn..bàn tay cầm đũa chặt lại..Nhìn sang Trình Viện..

-” Viện.Vòi nước bên nhà em bị hư.Một chút anh có thể giúp em sửa được không..”

Y Tịnh ngừng ăn đưa mắt nhìn cô ta, chỉ thấy cô ta nhìn Trình Tâm..

-” Cô út lúc nãy cô cũng mở mà không có nước đúng không?”

Trình Tâm cười cười..

-” À..đúng rồi..”

Rồi im lặng chỉ đưa mắt nghiền ngẫm nhìn Tần Tuyết Mẫn đang chăm chú nhìn Trình Viện...

-” Được không anh..?”

Cô ta rất kiên trì..

-” Được “

Rất bất nhờ là Trình Viện lại đồng ý..Tần Tuyết Mẫn vui mừng không thôi..

-” Cám ơn anh..”

Rồi quay sang Y Tịnh

-” Cho chị mượn anh ấy một chút “

Y Tịnh cười nhạt cúi đầu húp lấy chén canh phút trước còn ấm của mình sau giờ đây cô cảm thấy nó nguội ngắt thế này..

*****

Nghe tiếng cửa đóng lại, lòng Y Tịnh trùng xuống, thấy Trình Tâm đưa mắt nhìn mình..

cô gượng cười..

-” Cô xem tivi đi ạ.Con vào rửa chén..”

Trình Tâm cảm thấy khó xử..Bà gật đầu.

Cảm thấy hôm nay mình đến đây là một quyết định không sáng suốt.

Trình Viện sau khi bước vào nhà Tần Tuyết Mẫn..Bố trí nhà cửa cũng không khác gì bên nhà anh, chỉ là không có hơi ấm và mùi hương đặc trưng như nhà anh mà thôi..

Tần Tuyết Mẫn đứng dựa lưng vào cánh cửa nhìn người đàn ông cao ngất xoay lưng về phía mình.Tim cô ta run lên, đây là bao nhiêu năm qua cô ta mới lại được ở riêng với anh..Có phải những ngày qua cô đã làm anh cảm động rồi đúng không?..

Trình Viện xoay người nhìn cô ta, Tần Tuyết Mẫn mỉm cười vuốt lại tóc..

-” Vòi nước hư trong phòng em.Anh đi theo em “

Trình Viện nhếch môi cười, nụ cười làm Tần Tuyết Mẫn khó hiểu..lại thấy anh dựa người vào thành ghế..nhún vai rồi nói..

-” Tôi không biết sửa..”

-” Hà..?”

Là sao..Ý anh là sao..Lời nói của anh làm cô ta mù mịt, Tần Tuyết Mẫn bật cười bước đến gần anh..

-” Anh đùa em à.Lúc nãy ai hứa sẽ qua sửa giúp em.”

-” Không phải cô muốn ở riêng cùng tôi à.Tôi chỉ giúp cô tội nguyện mà thôi..”

-” Anh...?”

Nụ cười Tần Tuyết Mẫn tắt ngấm, miệng lắp bắp chẳng biết nói gì..

Trình Viện đứng thẳng người bước đến nhìn cô ta, ánh mắt sâu thẳm không thể hiểu anh nghĩ gì..

-” Tuyết Mẫn.Cô là một cô gái thông minh.

Nên chẳng cần tôi nói nhiều làm gì.

Chuyện của chúng ta đã là quá khứ, đã qua rất lâu rồi.Tôi không biết cô đang suy nghĩ chuyện gì.Nhưng điều đó là không thể nào..

Cô không cần tìm cách tiếp cận chúng tôi..

Và..tránh xa Tịnh Tịnh ra..Tôi cái gì cũng giỏi kiểm chế.Chỉ không giỏi nhìn thấy vợ tôi tổn thương.Tôi sẽ phát điên và khiến người đó trả giá dù đó là ai..”

Rất ngắn gọn rất xúc tích, hai mắt Tần Tuyết Mẫn mờ hơi nước..

Trình Viện bỏ lại một câu..

-” Tôi về đây..”

Anh vừa bước ra đến cửa,chưa kịp xoay tay cầm..Tần Tuyết Mẫn đã nhào đến ôm lấy anh từ phía sau..Cô ta nức nở..

-” Anh hận em ngày đó nói chia tay.Anh hận em không kiên trì chờ đợi anh.Anh hận em bỏ đi du học..Nên..nên bây giờ anh mới tuyệt tình đối xử với em như vậy đúng không..Viện..Em biết sai rồi..em sẽ bù đắp cho anh...”

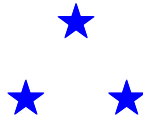
Tần Tuyết Mẫn bước đến chắn trước mặt anh, nước mắt rơi nhòe cả khuôn mặt xinh đẹp..nụ lấy áo anh nói tiếp...

-” Em biết anh không nở nhìn thấy em đau khổ mà đúng không.Viện..hãy cho em cơ hội em sẽ bù đắp cho anh tất cả được không anh..”

Giọng nói ngọt ngào mang vẻ yếu ớt, khiến cho đàn ông thương cảm..

Chương 18

Bị Nhốt

Trình Viện rất nhẫn nại nghe cô ta nói hết..Nắm lấy tay cô ta kéo ra khỏi áo mình..

Lùi một bước, giữa khoảng cách cần thiết chậm rãi nói..

-” Cái sai của tôi đã làm cô hiểu lầm.Quá khứ là quá khứ, dù như thế nào cũng là chuyện đã qua.Tôi chỉ nói thế này...đây là lần đầu tiên tôi muốn yêu và che chở cho một người..Tịnh Tịnh là tất cả đối với tôi...”

Anh đi qua cô ta trước khi mở cửa, để lại một câu cuối..

-” Đây là giới hạn cuối cùng của tôi.Đừng ép tôi phải ra tay với cô”

Tần tuyết Mẫn đứng yên không nhúc nhích, nghe tiếng cửa đóng lại , quy xuống thảm đau lòng, chua xót khóc nghẹn ngào...

Trình Tâm đã về, rất biết lựa thời cơ mà chuồn về..Trình Viện suy nghĩ sẽ kiểm một ngày tính sổ với cô út nhà anh..

Lại thấy nhà cửa im ắng..Bất giác Trình Viện rùng người một cái, rất nhanh đi lên lầu..

Đẩy cửa bước vào rất tiếc cửa lại mở không được..

Trình Viện cào tóc, kê mặt vào cửa, vẻ mặt buồn bã, nhẹ giọng gọi..

-” Bà xã...mở cửa cho anh vào đi..Bà xã em định nhốt anh thật à..”

-” Bà xã, anh rất ngoan..Em cho anh vào được không “

-” Bà xã, anh sẽ không ngủ được nếu không ôm em.Bà xã ơi.....”

Nói khàn cả cổ cũng chẳng nghe một tiếng trả lời từ cô..Trình Viện bỏ đi vào phòng làm việc, mở tủ tìm chìa khóa dự phòng...

-” Chết tiệt..”

Chắc chắn cô đem giấu luôn rồi..Ánh mắt nhạy bén tìm kiếm xung quanh..Làm khó được anh sao...

Nhìn kẹp sắt cố định giấy tờ..môi Trình Viện nhếch lên..

Y Tịnh ôm lấy chần nhìn ra cửa, lại không thấy anh có động tĩnh gì..Cô có chút hồ nghi, anh chán nản bỏ đi luôn rồi sao..lại nghe tiếng..

“ Cạch.”

Cửa phòng mở ra, Trình Viện rất nhanh đã có mặt..

Làm sao anh mở được cửa nhỉ..Y Tịnh cau mày khó hiểu lúc này anh đã đi đến bên cô, ngồi xuống béo lấy má vô hậm hực...

-” Em to gan lắm..Muốn anh phạt em sao hả? “

Y Tịnh đánh vào tay anh..lườm anh một cái sắc bén..xoay người vào trong tường, giọng hờn dỗi..

-” Hừ..Anh đừng ở đây mà đổ tội cho em.Sao về sớm vậy cứ tưởng đêm nay anh không về..?”

Trình Viện mím môi cười, nhìn vẻ mặt ăn dấm chua của cô, mà yêu không tả xiết, nằm xuống đê lên người cô...Mặt kề mặt trêu chọc Y Tịnh..

-” Bà xã em đang ghen “

Y Tịnh dùng dằng đẩy anh ra..chu môi phản bác..

-” Anh đừng tưởng bở..Em đây không thèm ghen..Tránh ra cho em ngủ..”

Cô càng xô đẩy Trình Viện càng ôm chặt, nụ cười ngày càng sâu..Hung hăng hôn lên môi cô còn nghiêng nhẹ một cái, lên Y Tịnh hét lên..

-” Đau..”

-” Nhóc con, phạt em vì tội dám nghĩ xấu cho chồng em..”

Anh nằm xuống ôm cô vào lòng, trở về về nghiêm túc..

-” Anh chỉ muốn nói rõ cho cô ta từ nay tránh xa vợ chồng mình ra thôi.Dây dưa như vậy hoài không tốt “

Y Tịnh nhìn anh vài giây, rồi dụi mặt vào ngực anh, giọng buồn buồn..

-” Em biết.Nhưng nơi đây rất khó chịu..hừ.”

Cảm giác này không dễ chịu chút nào..

Nhìn theo tay cô đặt lên ngực trái...

Trình Viện xoay người, lấy tay xoa xoa nơi đó..vẻ mặt vô lại cười nói..

-” Khó chịu sao? Để anh kiểm tra xem sao..”

-” Không..Á...anh...anh...ừm...”

Nói gì được, anh rất nhanh đỡ áo cô lên vùi mặt mình vào kiểm tra..

Ừ thì kiểm tra, đến mức căn phòng ngày càng nóng rực, bệnh nhân thì bật lên tiêng rên rỉ, còn vị bác sĩ mạo danh nào đó thở dốc liên hồi..

Mấy ngày hôm sau, Y Tịnh không còn bị Tàn Tuyết Mẫn làm phiền nữa..

Hôm nay cô đến Trình Gia chơi..Buổi sáng trước khi đi làm Trình Viện đưa cô đến, buổi chiều tan sở anh sẽ đến đón cô...

Biết Phúc Nhã thích ăn bánh bông lan ở Tiệm gần nhà của cô và Trình Viện...

Y Tịnh bắt Trình Viện phải ghé đó mua cho bằng được cho mẹ chồng...

Hai người tay trong tay vào lựa rất nhiều bánh ngon..

Y Tịnh cảm giác có ai đó chúm nhòm vào người mình..Cô nhìn sang là một người đàn ông trẻ tuổi, bộ dáng rất đẹp mắt và phong trần..thấy cô nhìn anh ta, anh ta còn bẽn lễn nở nụ cười..Y Tịnh theo lịch sự gật đầu chào rồi quay mặt đi..Trình Viện xoay nhìn anh ta, nhìn ánh mắt sát khí của người đàn ông bên cạnh cô gái xinh đẹp..

Người đó cảm thấy sóng lưng lạnh toát, liền quay mặt đi...

Đến khi hai người ra xe, từ xa người đàn ông trẻ tuổi đuổi theo..

-” Cô ơi..chờ chút..chờ chút..”

Trình Viện ôm lấy Y Tịnh xoay người, lại thấy gã đó đuổi theo có chút gấp gáp, cười hớn hở nhìn Y Tịnh xem Trình Viện như người vô hình..

-” Anh à.Có chuyện gì sao?”

Nghe giọng nói Y Tịnh nhỏ nhẹ ngọt ngào, người đàn ông có chút thất thần, cười nói đưa ra danh thiếp..

-” Tôi là họa sĩ..Tôi rất thích nét đẹp của cô.Không biết cô có thể làm người mẫu cho tôi được không..?.Tôi rất thật tâm muốn vẽ cô..”

Y Tịnh mở to mắt nhìn anh ta, thì ra anh ta nhìn cô từ trong tiệm là lí do này, cô cầm lấy danh thiếp nhìn nhìn đã bị Trình Viện giật lấy..Anh mỉm cười nhì gã họa sĩ..

-” Xin lỗi.Vợ tôi không có thời gian..”

Nụ cười anh họa sĩ tắt ngúm, thất vọng, lại vẫn chờ mong nhìn Y Tịnh nói..

-” À..Thế sao..Thật tiếc..À mà không sao.Cô cứ giữ lấy danh thiếp của tôi.Khi nào có thể cô cửa gọi cho tôi..”

Y Tịnh cười cười gật đầu, nói thêm mấy câu nữa anh ta mới luyên tiết rời đi.

Trình Viện nhìn tấm danh thiếp miệng làm bàm..

-” Danh thiệp gì màu xấu thế không biết “

Đỏ đỏ vàng vàng sên sầm, thẳng tay xé nát quăng đi..

Rồi lôi tay Y Tịnh nhét vào xe...

Nhìn vẻ trẻ con của anh Y Tịnh mím môi cười không ngăn cản..

Một đường dọc chạy đến Trình Gia..Khi Y Tịnh chuẩn bị xuống xe liền bị Trình Viện kéo lại hôn ngẫu nhiên, nụ hôn rất sâu..

Đến khi anh buông cô ra, Y Tịnh mềm nhũn dựa vào ngực anh thở hổn hển..

Anh vỗ vỗ lấy lung cô căn dặn...

-” Bà xã, sau này ra đường, là đàn ông em phải tránh xa ra biết không.Bây giờ người xấu rất nhiều..”

Thật không yên tâm để cô đi đâu một mình mà..

Y Tịnh ngoan ngoãn gật đầu không muốn cãi với anh, người xấu còn có phụ nữ nữa mà..

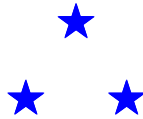
Trình Viện vừa lòng hôn lên má cô thật kêu mới chịu thả người..

-” Ngoan lắm, em vào đi.”

Nhìn chiếc xe chạy xa Y Tịnh chỉ biết lắc đầu mím cười..Ông xã nhà cô đôi lúc rất đáng yêu mà...

Chương 19

Gặp Trình Khang

Y Tịnh cảm thấy mình rất may mắn khi được gả vào Trình Gia..Ngoài Trình Viện cung chịu lại được ba mẹ chồng hết mức yêu thương..

Hôm nay Trình Khiêm không có ở nhà, cả buổi sáng Phúc Nhã đưa Y Tịnh đi mua sắm, ngoài quần áo cho con dâu nhỏ..Bà còn mua mấy sấp vải may quần áo gửi về cho mẹ Y Tịnh..

-” Tiểu Tịnh con nghĩ xem mẹ con có thích không?”

-”Dạ..Mẹ con thích mấy màu trầm như vậy ạ “

Phúc Nhã cười híp mắt, lại cầm lấy một khúc vải một xanh ngọc vô cùng đẹp mắt..ướm lên người Y Tịnh..

-” Tiểu Tịnh cái này rất hợp với con nha..Lên người rất trắng da..Còn cái này nữa nè..”

Lấy một khúc vải màu hồng phấn ướm lên tiếp tục hài lòng gật đầu...

Y Tịnh dờ khóc dờ cười..

-” Mẹ quần áo mẹ mua cho con nhiều rồi ạ.

“

Bà liền xoa tay..

-” Nhiều đâu, với lại cái này may rất lâu..Để mẹ kêu người tới đo rồi may cho con thêm hai bộ đầm..Trời ơi chắc chắn rất đẹp...”

Y Tịnh cũng không từ chối chỉ ngọt ngào cười vui vẻ...

-” Bà Chủ..Có cậu Khang đến “

Quản gia Trần đi trước thông báo, phía sau là Trình Khang cầm một túi lớn trên tay..

Phong cách ôn nhu, nhã nhặn khác với sự mạnh mẽ lãng tử của Trình Viện...

-” Bác gái.Ba còn bảo đem một số thuốc bổ đến biếu hai bác..”

-” Ngồi đi cháu..Ba còn thật là bài vẽ..Số lần trước hai bác còn chưa dùng hết..Nhưng vẫn cho bác gửi lời cảm ơn..Ngồi đi nào..”

Trình Khang đưa số thuốc bỏ cho thím Trương ngồi xuống quay sang gật đầu với Y Tĩnh..

Y Tĩnh cũng chào lại..nhanh tay thu dọn những thứ bừa bộn trên bàn rồi quay sang nói với Phúc Nhã..

-” Mẹ! Con ra vườn hóng mát một chút..”

Phúc Nhã gật đầu mỉm cười...

Đến khi bóng Y Tĩnh khuất sau tấm cửa, Trình Khang mới thu mắt lại..

-” Bác nghe nói cháu sắp ly hôn à..?”

Tiếng Phúc Nhã đánh gãy tâm tư trong đầu Trình Khang..Anh ta thu hồi tầm mắt gật đầu với Phúc Nhã, cười nhạt...

-” Đáng lẽ phải sớm hơn.Ngay từ đầu đã là sự sai lầm..”

Trong các cháu Trình Khang là đứa nhỏ hiểu chuyện nên bà rất thương..Có chút chua xót và thương cảm..Âu tất cả cũng là duyên số...

Y Tĩnh thông thả dạo bước chân, nhìn khung cảnh bình yên xung quanh..Đi dọc theo ra khu vườn nằm gần cửa lớn, sẵn tiện muốn đón Trình Viện sắp tan ca..Nghĩ đến một chút nữa gặp anh, lại nhớ chuyện lúc sáng, cô lại không kiềm chế được nụ cười..

-” Chị đang chờ anh họ à..?”

Không biết lúc nào Trình Khang đã xuất hiện sau Y Tĩnh..Cô bất ngờ với sự có mặt của anh ta..

Y Tĩnh mỉm cười gật đầu, nghĩ nghĩ một chút lại nói..

-” Cậu cũng ra đi hóng gió à..?”

Trình Khang gật đầu bước đến bên cạnh Y Tĩnh..

-” Nơi đây thật thoáng mát...”

Trầm tư một chút nhìn Y Tĩnh..

-” Tôi nghe nói chị là nhà văn..”

Y Tĩnh xấu hổ cười tươi, xua tay..

-” Nhà văn nghe thật khoa trương.Tôi chỉ viết lách cho vui thôi à..”

Hai người như tìm được đề tài nói chuyện nhìn nụ cười xinh đẹp của Y Tĩnh..Trình Khang cũng cười theo..anh nói..

-” Chị có biết cuốn tiểu thuyết nổi tiếng Rượu Bò Công Anh của nhà văn Ray Bradbury không “

-” Biết..biết chứ nhưng tôi chưa mua được, đây là cuốn tiểu thuyết rất hay nói về thế giới tuổi thơ cơ cực của những đứa trẻ rất hay..”

Nhắc đúng sở trường của mình khuôn mặt Y Tịnh sáng rực..

Trình Khang mỉm cười..

-” Tôi được một người bạn tặng..Tiếc là tôi không có thời gian đọc..Tôi tặng cho chị nhé “

Hai mắt Y Tịnh sáng rực, đây là những cuốn tiểu thuyết không dễ mua chút nào..Nhưng lại thấy không được tự nhiên..

-” À..Thôi cậu để mà đọc, quà của bạn cậu mà...”

-” Không sao.Tôi thật sự không có thời gian.Chỉ để một góc, như vậy không phải rất phí hay sao “

Nói rồi nhún mày chờ đợi, Y Tịnh suy nghĩ một chút gật đầu..

-” Vậy..cám ơn cậu nhé..”

-” Chị đừng khách sáo chúng ta là người nhà mà...”

-” Hai người trò chuyện gì vui vậy? “

Nghe tiếng nói quen thuộc Y Tịnh xoay người liền thấy Trình Viện đi đến, cô cười tươi ôm lấy cánh tay anh..

-” Ông xã..Anh về rồi “

Trình Viện mỉm cười với vợ lại hướng mắt nhìn Trình Khang..Lúc này Trình Khang không nhanh không chậm nói..

-” Anh mới về..Em đến đưa thuốc cho hai bác..Sẵn trò chuyện với chị ấy vài câu..”

Y Tịnh kéo lấy tay Trình Viện..

-” Viện.Cậu ấy hứa tặng em cuốn tiểu thuyết của nhà văn Ray Bradbury đấy..Bữa nào anh mời cậu ấy một bữa cơm cảm ơn dùm em nha...”

Nghe thế Trình Viện đưa mắt nhìn Trình Khang, nhếch môi nói..

-” Cậu thật có lòng, bữa nào anh em mình nhậu một bữa “

Trình Khang không hề né tránh ánh mắt Trình Viện, gật đầu...

Trình Viện nhìn Y Tịnh..

-” Em vào bảo thím Trương dọn cơm.Anh có chút chuyện nói với Trình Khang.”

-” Dạ “

Y Tịnh nghe lời, không nghĩ ngợi nhiều liền gật đầu đi vào trước..

Lúc này Trình Viện thu lại nụ cười xoay mặt nhìn Trình Khang..

-” Nói đi..Cậu tiếp cận cô ấy có mục đích gì? “

Trình Khang im lặng vài giây rồi bật cười..

-” Anh họ..Hình như anh bị ảnh hưởng công việc nhiều quá rồi..Em chỉ là trò chuyện với cô ấy vài câu..Chẳng lẽ cũng xem là phạm tội..”

Trình Viện nhếch môi, anh rất hiểu Trình Khang..Về ôn nhu bề ngoài chỉ là vỏ bọc, Trình Khang rất lãnh đạm và xa cách với mọi người..

Ngay lần đầu tiên gặp Y Tịnh.Trình Viện đã phát hiện cử chỉ lạ của Trình Khang khi nhìn Y Tịnh rồi..Lần này còn vui vẻ trò chuyện lại cất công tặng sách cho vợ anh vui..

-” Tôi cũng mong mình suy nghĩ nhiều.Dù gì Y Tịnh cũng là vợ tôi.Chị dâu của cậu.Có suy nghĩ lệch lạc thì cũng nên bỏ ngay đi..”

Trình Khang trầm ngâm nhìn Trình Viện lại nói..

-” Chị ấy thật đáng nể lại khiến một người như anh thay đổi đến mức này..Nếu em gặp chị ấy trước anh..Chắc là...

Mà thôi..Em đùa đó..Anh yên tâm em nhớ rất rõ đó là chị dâu của em..”

Lời nói bốn cọt vừa giả vừa thật của Trình Khang khiến Trình Viện nhíu mày..Nhưng cũng không nói nhiều..

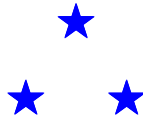
-” Biết vậy thì tốt..Vào ăn cơm thôi “

Nói rồi anh xoay người vào nhà trước, bỏ lại Trình Khang thần thờ trong suy nghĩ của chính mình..

Trình Khang cười khỏ.Nếu so với Trình Viện, anh ta gặp Y Tịnh trước.Chỉ là cô không hề nhớ anh..

Chương 20

Kỷ Niệm Ngày Cưới

Hạnh phúc là được trở về sau một ngày dài, được nấu cho nhau ăn một bữa ăn, ôm nhau ngủ rồi thủ thỉ chuyện vui buồn cho nhau nghe, gác lại những bão giông sau cánh cửa... Thế là đủ!

Như lúc này, trái tim tràn đầy thỏa mãn, Trình Viện đưa mắt nhìn thiên hạ ngủ trong lòng..mà hạnh phúc không nói nên lời...

Ánh sáng buổi sớm chiếu nhẹ qua rèm phản phát xuống khuôn mặt ngây thơ đang nằm trên ngực anh...

Từng ngày trôi qua Trình Viện biết anh bây giờ đã hết thuốc chữa rồi..Làm gì, đi đâu, ở đâu, từng giây từng phút điều nghĩ đến cô gái nhỏ này..

Đến mức bọn Trương Hải thường xuyên trêu chọc còn bảo đấy là quả báo của anh..

Lúc đầu còn mặt nặng mày nhẹ bỏ bê con người ta..Giờ thì lo được lo mất, hễ ai mà nhen nhóm dóm ngó là anh liền tìm cách triệt ngay tức khắc....

Haiz..tất cả mỗi thứ cung bật đều vì cô gái này mà có..Biết làm sao đây..mỗi sáng thức dậy là chỉ muốn ôm cô ngủ tiếp..Chẳng muốn rời giường chút nào..

Giơ tay cầm lấy điện thoại, lại thấy có gì đó không đúng.Thường thì Y Tịnh tranh thủ dậy sớm cùng ăn sáng với anh.Nhưng hôm nay giờ này mà cô vẫn ngủ rất ngon lành..

Trình Viện đưa tay, sờ lên trán rồi lên mặt vợ..

Bình thường không có vấn đề gì..lại không yên tâm sờ tới sờ lui trên mặt, trên cổ cô..

Y Tịnh cảm nhận trên da ngứa ngứa cô bắt lấy tay anh, mắt vẫn nhắm, miệng lẩm bẩm..

-” Ông xã...”

-” Tịnh Tịnh..em mệt sao?”

Ôm lấy mặt cô xoa nhẹ..

Y Tịnh không biết diễn tả như thế nào cô chỉ thấy người giống như không có sức lại sợ anh lo lắng, cô mở đôi mắt lem nhem còn ngái ngủ nhìn anh mơ màng nói..

-”Em chỉ hơi mệt..Ông xã hôm nay anh ăn sáng một mình nhé.. “

Chuyện ăn sáng không quan trọng.

Quan trọng là sức khỏe của cô..Trình Viện lo lắng nói..

-” Bà xã..Em không khỏe sao.Anh đưa em đi khám nhé.”

Y Tịnh nhanh chóng lắc đầu, mỉm cười..

-” Em có bị gì đâu.Anh đi làm đi..Cho em nằm nghỉ một chút sẽ hết thôi..”

Nhìn anh vẫn không yên tâm Y Tịnh hôn nhẹ lên môi anh cam đoan..

-” Thật mà.Anh cứ đi làm đi.Nếu em thấy quá mệt sẽ gọi anh về được không.Giờ em chỉ muốn ngủ một chút..Anh đừng lo..”

Trình Viện nghe cô nói như thế, suy nghĩ một chút ôm cô nằm xuống, kéo chăn đắp cho cô..hôn lên trán cô rồi dặn dò...

-” Nhớ có gì phải gọi cho anh ngay, biết không?”

-” Dạ..”

Y Tịnh ngoan ngoãn gật đầu, rồi cuộn lấy chăn nhắm mắt lại..

Trình Viện sau khi thay đồ, thấy cô đã ngủ thíp đi..Anh hôn lên trán cô một lần nữa, ra khỏi phòng..Suy nghĩ một chút chạy xe mua đồ ăn sáng để sẵn..Rồi mới đi làm...

Đến gần trưa, Y Tịnh mới dậy..Lúc này cô thấy khỏe khoắn hơn hẳn..Nhìn điện thoại có mấy cuộc gọi nhỡ điều của Trình Viện..

Y Tịnh mỉm cười bấm gọi lại, rất nhanh liền có người bắt máy..giọng Trình Viện trong điện thoại không giấu nổi lo lắng..

-” Bà xã..em sao rồi..?”

Vừa nghe điện thoại vừa rót cho mình cốc nước để uống.Y Tịnh cười..

-” Em mới ngủ dậy.Bây giờ em rất khỏe.Anh đừng lo..”

Trình Viện nghe vậy, mới nhẹ nhõm lại nói..

-” Đồ ăn sáng anh mua cho em rồi, hâm nóng mà dùng.Hôm nay Thím Lan xin nghỉ, Anh đặt nhà hàng đem đến buổi trưa và buổi tối..Em lo nghỉ cho khỏe đi..”

-” Anh bày vẽ quá đi.Để em tự nấu cũng được mà”

Từ ngày cô bị phỏng, anh liền thuê người giúp việc..Mỗi khi Thím Lan xin nghỉ anh lại đặt cơm ở nhà hàng..Thật là, riết cô không biết mình nên làm gì..bị anh chiều hư thật rồi..

-” Ngoan..Nghe lời..”

Trình Viện nào chịu..Y Tịnh biết anh vô cùng cố chấp, còn nói được gì..Hai người anh một câu, em một câu cuộc gọi kéo dài nửa tiếng mới kết thúc..

Sau khi nghỉ ngơi đầy đủ..Y Tịnh lại tập trung vào công việc viết lách của mình..

Nhờ Trình Viện, Y Tịnh đã tìm được một tòa soạn để hợp tác..Các tác phẩm của cô khiến họ rất hài lòng...

Ngồi viết một chút cũng đã hơn bốn giờ chiều..Y Tịnh vô tình nhìn qua ngày hiện trên laptop..Hai mắt bừng sáng..

Hôm nay là tròn sáu tháng ngày cô và anh kết hôn..Nửa năm bên cạnh nhau rồi đây thế mà xém nữa cô quên mất...Chắc hẳn ai đó cũng không nhớ đâu..Nhưng mà không sao cô sẽ cho anh một bất ngờ...

Y Tịnh cười tủm tỉm suy nghĩ một chút, bấm điện thoại gọi đi..Cô phải đặt một bánh kem, kỉ niệm ngày hạnh phúc của bọn họ..

Hơn năm giờ, những thứ cần có điều được đem đến..Thức ăn đủ món,còn có bánh kem, và hoa nữa...Nhìn một màn trước mắt, Y Tịnh hài lòng..Bây giờ cô phải đi tắm, lấy một chiếc váy thật đẹp cho Trình Viện bất ngờ mới được...

Trình Viện nghiêng tay nhìn đồng hồ, kí thêm mấy tập hồ sơ cho xong.Rồi sẽ về với bảo bối của anh..Lúc này cửa phòng gõ nhẹ, người vào bất ngờ là Trình Khang...

Trình Viện nhướn mày ý bảo cậu ta ngồi..

Trình Khang tao nhã ngồi xuống đưa một túi xách đựng vài cuốn sách dày, cười nhạt nói với Trình Viện..

-” Anh đem về cho chị ấy giúp em”

Trình Viện nhìn sơ qua những cuốn tiểu thuyết của nhiều nhà văn nổi tiếng..Không dễ mà có được..Anh cười như không cười..

-” Nhiều đây tốn thời gian cũng không ít.Sao cậu không trực tiếp đưa cho cô ấy..”

Trình Khang tay gõ bàn bật cười..

-” Em không muốn lại bị kết phạm tội..”

Trình Viện cũng cười, lại nghĩ một chút..

-” Hôm nay tôi mời cơm cậu.Đến nhà tôi dùng cơm..”

Trình Khang có chút bất ngờ...

-” Anh không sợ em phạm tội à..”

Trình Viện nhếch môi..

-” Cậu không có lá gan đó “

Hai người nhìn nhau cười..Chẳng cần nói thêm gì vì họ đủ hiểu nhau..

Sau khi tắm xong, thoa một tý son môi cho vẻ mặt bớt nhợt nhạt..Y Tịnh hài lòng miệng cười tùm tùm..

Lúc này chuông cửa lại vang lên..

Y Tịnh đi xuống mở cửa có chút khó hiểu là ai đến nhỉ, Trình Viện về có chìa khóa riêng mà...

Khi mở cửa ra, người mấy tháng nay không gặp lại xuất hiện trước mặt...

Y Tịnh mấp máy môi..

-” Tuyết Mẫn..”

Tần Tuyết Mẫn nheo mắt nhìn cô, một thân váy bó rất quyến rũ, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp...Nhưng thái độ cô ta hôm nay rất khác thường..Tần Tuyết Mẫn nghiêng mặt nhìn Y Tịnh, đưa ngón tay chỉ về phía Y Tịnh...

-” Sao cô lại ở đây..Tôi muốn gặp Viện..Tránh ra..Anh ấy đâu rồi..”

Nói rồi nện guốc đi vào cánh tay không kiêng dè đẩy Y Tịnh sang một bên..Miệng cô ta lắm bảm khó hiểu...

Khi cô ta đi qua, Y Tịnh phát hiện người Tần Tuyết Mẫn đầy mùi rượu...

-” Đây...Tuyết Mẫn cô uống rượu sao..Cẩn thận..Cô say rồi về nhà nghỉ đi..?”

Tần Tuyết Mẫn loạng choạng bước chân như muốn ngã, quay người nhìn Y Tịnh...

-” Ai say..cô mới say.Tại sao cô ở đây..Nơi này phải là nhà của tôi..Cả anh ấy nữa cũng phải của tôi...”

Y Tịnh cau mày nghe cô ta nói năng hàm hồ...Chẳng biết phải làm sao...Lại thấy ánh mắt Tần Tuyết Mẫn nhìn lên bàn ăn..

-” Gì thế..tiệc gì thế..ức...bánh kem à...cái gì để tôi xem nào..Kỉ niệm sáu tháng ngày cưới..”

Loạng choạng chống tay lên thành bàn, nhìn cái bánh kem đẹp đẽ mà chường mắt..Hàng chữ màu đỏ, đập vào mắt càng khiến sắc mặt cô ta khó coi hơn.Bất ngờ cô ta cầm lấy bánh kem lên..

Y Tịnh hốt hoảng chạy đến hét lớn..

-” Cô làm gì vậy bỏ xuống.Đưa đây cho tôi..Ui cô nghe tôi nói không...”

Trời ạ..Cô ta bị điên rồi sao...

Nhưng lúc này Tần Tuyết Mẫn chẳng những không nghe vào cô ta bật cười ha hả..

-” Kỉ niệm này...đi chết đi..Haha...”

Rất nhanh tay ném chiếc bánh kem xuống sàn nhà...

-” Không..Trời ơi.Cô..Cô quá đáng lắm rồi..Cô ra khỏi nhà tôi ngay...”

Y Tịnh hiền lành cách mấy cũng không thể kiềm chế được cơn giận, xót xa nhìn chiếc bánh kem vỡ vụn tan tành...

Tức giận đứng dậy kéo tay cô ta xô ra cửa..

Tần Tuyết Mẫn vung tay ra..

-” Tiếc lắm à..Còn chưa xong đâu...”

-” Cô điên rồi..Cô làm gì vậy..Ngung ngay...”

Choảng...choảng...

Tần Tuyết Mẫn như biến thành một người khác, cô ta nhào đến bàn ăn, hất tung thức ăn văng tung tóe xuống đất.Bình hoa vỡ tan nát, những cành hoa hồng màu đỏ bị cô ta dẫm lên không thương tiếc...

Y Tịnh giận run, không còn kiềm chế được nữa tiến đến kéo lấy tay cô ta..

-” Cô rút ra khỏi nhà tôi..Cô điên rồi..”

-” Tránh ra..Kỉ niệm hả..Đừng mơ tôi sẽ không cho các người tội nguyện đâu...Tôi sẽ đập nát tất cả..Cả hạnh phúc các người đang có..”

Sau khi đập phá mọi thứ, cô ta xoay sang nắm lấy vai Y Tịnh lắc mạnh..

-” Cô biết không tôi ghét cô cỡ nào không hả.Tôi chỉ ước gì cô biến mất khỏi thế gian này..Tại sao cô lại được hạnh phúc..Còn tôi thì không..?”

Vẻ mặt dữ dằn của cô ta làm Y Tịnh hoảng sợ...Chát còn càng khiến cô ta không kiêng dè gì..

Y Tịnh cảm thấy hơi thở mình nặng trĩu, cơ thể vô cùng mệt..Cô thật sự không đủ sức chống trả với một người say như Tần Tuyết Mẫn..

-” Cô buông tôi ra..Cô điên rồi..buông ra..”

-” Đúng tôi điên..Tôi điên rồi..Haha..Vì các người mà tôi mới điên.Y Tịnh cô trả anh ấy lại cho tôi đi..được không..Tôi không thể mất anh ấy được..”

Bước chân Y Tịnh ngày càng thụt lùi, bờ vai bị cô bầu lầy đau đớn vô cùng..Y Tịnh cắn răng nói với cô ta..

-” Cô tỉnh lại đi..Chuyện của hai người đã là quá khứ.Dù không có tôi.Anh ấy và cô cũng sẽ không có kết quả.Cô buông tôi ra đi...”

Lời Y Tịnh nói hoàn toàn chọc giận Tần Tuyết Mẫn..Hai mắt cô ta trợn lên.

Hung hăng hét lớn..lắc vai Y Tịnh đến choáng váng..

-” Im đi.Chính cô cướp anh ấy của tôi..Cút đi..Cô cút đi..Anh ấy phải là của tôi...Cô biết không hả..Biết không..”

Nói ra dùng lực rất mạnh hất Y Tịnh ra, cả người Y Tịnh loạng choạng, ngã vào thành bếp..phần bụng đập mạnh vào gạch men lạnh lẽo...

-” Á....”

Y Tịnh đau đớn hét lên, thân người không còn sức ngã quy xuống sàn nhà..Mồ hôi lấm tấm hiện trên trán..nơi bụng co rút đau đớn khiến Y Tịnh rên lên..

-” Đau..đau quá...tôi đau quá..”

-” Im đi.Đừng đóng kịch với tôi..”

Tần Tuyết Mẫn hai mắt đỏ ngầu, nhìn Y Tịnh chật vật ôm bụng nằm trên sàn không một chút thương cảm..